

Το «ζων ύδωρ» έσβησε τη φλόγα της ακολασίας (Κυριακή της Σαμαρείτιδος) (Πάυλος Μουκταρούδης, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Χριστός «ποθεί τους ποθούντας Αυτόν», ανεξάρτητα από εθνικότητα ή φύλο, και τους χαρίζει τα χαρίσματά Του και τον ίδιο τον Εαυτό Του. Επειδή η ψυχή της Σαμαρείτιδας ποθούσε και κάτι άλλο από το «φυσικό νερό», ο Κύριος της μίλησε για «ζωήν αιώνιον», που προέρχεται από το «ζων ύδωρ».

Στην ερώτηση, για το που λατρεύεται ο Θεός, ο Κύριος θέλει να οδηγήσει τη Σαμαρείτιδα, αλλά και τον κάθε άνθρωπο, να γίνει «αληθινός προσκυνητής», δηλαδή να ζει «εν Πνεύματι Αγίω». Αν συμβεί αυτό, η ψυχή μας θα γεμίσει από

«ὕδωρ ζων», δηλαδή από τη Χάρη του Αγ. Πνεύματος και θα λατρεύουμε τον Θεό «εν Πνεύματι και Αληθεία». Και όπως ερμηνεύει ο ιερός Χρυσόστομος, αλλά και ο άγιος Γρηγ. ο Παλαμάς, «Πνεύμα» είναι το Άγιο, και «Αλήθεια» είναι ο Χριστός. Λατρεία του Θεού «εν Πνεύματι και Αληθεία», θα πει λατρεία του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Όταν ζούμε «εν Πνεύματι Αγίω», λατρεύουμε τον Θεό οπουδήποτε, «εν τω σώματι ημών και εν τω πνεύματι ημών» (Α' Κορ. στ' 20). Εάν όμως ο βίος μας είναι αμαρτωλός και άσωτος, κανένας τόπος δε μας ωφελεί. Ούτε το όρος Γαριζίν των Σαμαρειτών, ούτε τα Ιεροσόλυμα των Ιουδαίων.

«Γύναι, πιστεύσόν μοι», της λέγει ο Χριστός. Πρέπει να πιστεύσει και να της γίνει βίωμα, ότι η λατρεία του Θεού δεν είναι θέμα «τόπου» ή Ναού, αλλά καθαρής καρδιάς, που είναι το ιερώτερο θυσιαστήριο, κατά πόσο κατέχεται από τη Χάρη του Σταυρωθέντος και Αναστάντος. Ο Χριστός επαναπαύεται στη καθαρθείσα ψυχή και την καθιστά θρόνο δόξης Του και γίνεται γι' αυτήν τροφή και ποτό. Πρώτα πρέπει να νεκρώσουμε μέσα μας την αμαρτία και τις ηδονές και να «ενδυθώμεν τον Κύριον Ιησού Χριστόν». Αυτός ήλθε να βρει το «απολωλός

πρόβατον», την οποιανδήποτε «Σαμαρείτιδα», γιατί ο καθένας μας είναι και μια «Σαμαρείτιδα», αφού μένουμε μόνο στο «φυσικό νερό», που δεν ξεδιψά. Δεν έχει σημασία, αν δεν έχουμε πολλούς άνδρες ή πολλές γυναίκες. Σημασία έχει, ότι δε συζευχθήκαμε τον Χριστό, ο οποίος έγινε άνθρωπος, για να συνάψει μαζί μας γάμο, να ενωθεί μαζί μας.

Αν η ψυχή μας ερωτευθεί, έστω και ελάχιστα, Αυτό τον Νυμφίο, θα γεμίσει από «ύδωρ ζων, αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον», δηλαδή θα εικονίσουμε τον «επουράνιον άνθρωπον», με ζωή Αγιοπνευματική και θα ζούμε από τώρα τον Παράδεισο και θα λατρεύουμε τον Θεό «εν πνεύματι και αληθεία».

Πέρα από οποιονδήποτε γάμο, το ζητούμενο είναι ο «έρως» του Νυμφίου Χριστού και η Λατρεία «εν πνεύματι».

Η Σαμαρείτιδα από τα «καταχθόνια» όπου ζούσε, ανήλθε στους ουρανούς, γιατί νεκρώθηκε από τα πάθη, που της έφρασαν τον δρόμο. Γεύθηκε το «ζων ύδωρ» και έγινε Απόστολος και κάλεσε και άλλους να το γευθούν. Και στο τέλος αξιώθηκε του μαρτυρικού θανάτου για Κείνον που δεν αποστρέφεται τους αμαρτωλούς.

Από όσα δέχθηκε για τον Χριστό

Η αμαρτωλή Σαμαρείτιδα, που ζούσε άσωτη και ακόλαστη ζωή, όταν γνώρισε τον Χριστό, μίσησε τα έργα της αμαρτίας και τις ηδονές του σώματος και ονομάσθηκε από τον Χριστό Φωτεινή. Η ψυχή της γέμισε με «φως Χριστού» και αυτό το φως το μετέδωσε και στον κόσμο.

Μετά την Ανάληψη του Χριστού βαπτίσθηκε από τους Αποστόλους και έκανε έργο αποστολικό, γι' αυτό ονομάσθηκε Ισαπόστολος. Έγινε και μάρτυρας του Χριστού στον διωγμό του Νέρωνα.

Αναφέρουμε μερικά από τα μαρτύρια, στα οποία την υπέβαλαν οι ειδωλολάτρες και τα δέχθηκε με καρτερία, για την αγάπη του Χριστού και τη Βασιλεία Του.

-Την έβαλαν σε καμίνι, που έκαιγε για επτά μέρες, για περισσότερη πυράκτωση. Χάρη στο θείο πυρ της αγάπης του Χριστού, που φλόγιζε την ψυχή της, νίκησε το αισθητό πυρ. Βγήκε σώα και αβλαβής και δόξαζε τον Θεό.

-Την πότισαν δηλητήριο, χωρίς να πάθει απολύτως τίποτε. Δεν είπε ο Κύριος για κείνους που θα τον πιστέψουν, πως «καν θανάσιμόν τι πίωσιν, ου μη αυτούς βλάψει»; (Μάρ. ιστ 18). Δηλαδή και αν πιούν δηλητήριο θανατηφόρο, δεν θα πάθουν τίποτε.

-Της έκοψαν όλα τα νεύρα και δεν έπαθε τίποτε.

-Ανακάτεψαν θειάφι με λυωμένο μολύβι και το έχυσαν στο στόμα της Αγίας και αντί να την κάψουν, δρόσισαν την ψυχή της.

-Την κρέμασαν και την έξεναν σ' όλο το σώμα και την έκαιγαν με αναμμένες λαμπάδες. Η Χάρη του Θεού τη δυνάμωνε και δόξαζε τον Θεό.

-Ανάμιξαν στάχτη με ξύδι και το έχυσαν στη μύτη της Μάρτυρος και το ένοιωσε γλυκύτερο από το μέλι.

-Την τύφλωσαν και την έκλεισαν σε σκοτεινή και βρωμερή φυλακή, γεμάτη από δηλητηριώδη φίδια. Τα φίδια ημέρεψαν, η δυσωδία έγινε ευωδία, το σκοτάδι φως και ο Κύριος της φανερώθηκε, την ενίσχυσε και της έδωσε το φως της. Ακόμη δε θεραπεύτηκαν όλες οι πληγές της. Στη φυλακή έμεινε τρία χρόνια. Η φυλακή μεταποιήθηκε σε Ναό και ο Θεός δοξαζόταν συνεχώς, γιατί ολόκληρη ήταν «ναός του Αγίου Πνεύματος».

-Τη σταύρωσαν με άλλους Μάρτυρες και την άφησαν κρεμασμένη για τέσσερις ημέρες. Άγγελος Κυρίου κατέβηκε και την θεράπευσε.

-Την έγδαραν, ενώ έψαλλε: «Κύριε, εδοκίμασάς με και έγνως με» (Ψαλ. 138, 1). Στο τέλος την έρριξαν σε ξεροπήγαδο, το δε δέρμα της στον ποταμό.

-Τέλος την έβγαλαν από το πηγάδι και την έκλεισαν στη φυλακή. Ο Κύριος της φανερώθηκε, τη σφράγισε με το σημείο του Σταυρού, τη θεράπευσε και σε ατμόσφαιρα προσευχής και δοξολογίας του Θεού, σε λίγες μέρες παρέδωσε σ' Αυτόν την αγία ψυχή της.

Ο Χριστός, «μετά το παθείν» εισήλθεν «εις την δόξαν Αυτού» (Λουκά κδ' 26). Η αγία Φωτεινή έλαβε το «χάρισμα», όχι μόνο να πιστεύει στον Χριστό, αλλά και να «πάσχει γι' Αυτόν» (Φιλιπ. α 29). Και μετά τη συμμετοχή της στα παθήματα του Ιησού, συνδοξάσθηκε με Αυτόν στην ουράνια δόξα.

(Παύλου Μουκταρούδη, Διήρχετο διά των σπορίμων, τ. Α , Έκδ. Ι. Μ. Λεμεσού 2008, σσ. 92-95)